

vagy harminc éve találkoztam utoljára a sárvári diákköltők és diákírók találkozóján. Ő sem változott semmit. Na, jó, pár ősz hajszál. De mi, a sárváriak, örökifjak maradunk.

A táborhely a Hajdúböszörményi Ifjúsági Szálló és környéke, ami Fürdőkertként ismert. A hely a tizenkilencedik század elején koleratemető volt, járványok 1831-ben és 1849-ben voltak. Ezért nem érdemes a földből mélyebbről feltúró vakondokat megcsókolni., hallottam a helybeliektől. Nem állt szándékomban megcsókolni senkit, amúgy is lányszobában kaptam elhelyezést, és a fiúkat szeretem.

...

Tegnap (szerda) nagyon érdekes beszélgetést hallgattam a metafizikus költészetről a két Marno, apja és fia, Marno János és Marno Dávid közreműködésével. Főként John Donne verseit és Shakespeare Hamletjét járták körbe, de természetesen nem lehetett megkerülni T. S. Eliotot sem. Az egész beszélgetésben az volt a legszimpatikusabb, hogy mindkét Marno a színpadon elhelyezett székek elfoglalása helyett simán leültek a színpad szélére, és onnan adták elő kellemes nyári délutáni csevegés formájában John Donne halálvíziójáról a mondandójukat. A közönség sörözgetett, egyesek cigarettáztak, szabadtéren voltunk. Mindent lehetett. Mint egy igazi műhelyben.

Este Pion Istvánt kérdezte Papp Sándor. A slamjeiről is híres Pion legutóbbi, 2013-as kötetéből olvasott fel, aztán egy prózai szöveget. Közben a reflektorfényben megbolondult rovarömegek átfogó támadást intéztek Pionnal szemben. Ismét arra gondoltam, hogy rovarkutató szerettem volna lenni, s akkor most meg tudnám határozni az éjjeli lepkék, bogarak, szúnyogfélék, legyek, cseszlék hadát.

Két napja szélcsend van. Ez nekem, aki a tengerparton él, nagyon szokatlan, mert nálunk szinte soha nincs szélcsend. Itt áll a levegő. Vágni lehet, olyan forró és sűrű. Még éjszaka is. És ezért nehezen alszom el. A meleg, a szúnyogok döngicsélése, a tűzjelző fel-felvillanása, a szobatárs szuszogása és dünyögése, mind olyan tényezők, amelyek hátráltatják az elalvást. De legalább szélcsend van. Nem dörömböl az ablakpárkányon a vihar... Mint otthon. Itthon szélcsend van.

...

Meg kell nézнем a programot, hogy tudjam, mit csináltunk csütörtökön. A legerősebben az utolsó órára emlékszem: az étterem teraszán söröztünk, és néztük a portugál–lengyel hosszabbítást és a tizenegyeseket. A sör olcsó, átszámoltam, mintegy 15 korona, jó búzasör, nálunk fél liter ilyen sörért étteremben simán elkérnek 90 koronát. Nem is szerénykedtem a fogyasztásával. Igen jól esett a nagy melegben. Finom kis citromkarikákat úsztatam meg a sörhabon, ettől még jobb lett a kedvem. Egyébként a délelőtti Vörös-szeminárium és az ebéd után Szálinger Balázssal, Juhász Tiborral és

Papp Sándorral társalogtam. Nem is tudtam, hogy Szálinger hobbiornitológus. Lelkesen hallgatta a csicsörke (*Serinus Serinus*) délutáni énekét. Ez az egyik legkisebb az európai pintyek közül. Kicsike sárga madár. Jellegzetesen mediterrán elem a magyar faunában, és meglepetten konstatáltuk, hogy már az Alföldön is megjelent. A magánbeszélgetés után a közönségnek is bemutatkoztak versekkel, beszélgetéssel, Papp Sándor moderált. Este bevontunk a társalgóba, ahová beszorult a meleg. Félhomályban nézegettük Magolcsay Nagy Gábor verseit a vetítón. A beszélgetést Szabó Imola Julianna vezette. Magolcsay *Második ismeretlen* című vizuális és interaktív verseket tartalmazó kötetét lapozgattuk. Aztán Korpa Tamás következett. Verseit hallgattuk, de beszélt a SziF-online-ról is, illetve a további nyári táborozási lehetőségekről. Az est fénypontja Simon Márton és Závada Péter fellépése volt. Mindketten olvastak verseket, illetve slamet. A fiatal közönség nagyon jól vette a poénokat, nagy volt a siker. Jellemző a táborra, hogy a műsorok után folytatódik a diskurzus magánbeszélgetésekben. Ez így volt ezen az estén is. Pedig akkor már a meccsnek is vége volt, és a csicsörke is lepihent, abbahagyta az éneklését.

...

Megjegyzés az estékhez kapcsolódóan: a szúnyogok közül a dalos szúnyog (*Culex Pipiens*) a kedvencem. A dalos szúnyog lárvái kis állóvizekben, például esővizes hordókban, tócsákban fejlődnek. Az imágók rendszerint házakban, istállókban tartózkodnak, pincékben, barlangokban telelnek. A dalos szúnyog általában madarak vérével táplálkozik, de egyik alfaja az ember és más emlősök véréét szívja.

...

Péntek reggel elaludtam *túl a kialvatlan éjen...* Azért is nem kapcsoltam be az ébresztőt, mert ki akartam magam pihenni. Aznap volt a fellépésem Kollár Árpáddal és Herczeg Ákossal. Így a délelőttöt ágyban töltöttem. Délután érkezett Szirák Péter, Lapis József, Áfra János az Alföldtől, és kiegészültek egy szerzővel, Vörös Istvánval. A kérdések a lap profilját, történetét és a megjelenési lehetőségeket vették számba. A nagy hagyományú lap bemutatója után egy frissebb, de nem kezdő online felületet mutattak be, a dokk.hu-t. Filip Tamással Papp-Für János beszélgetett. A vacsora után Kollár is megjött, éppen Dubrovnikból. Szóval levezetett egy pár kilométert, hogy az Adriáról Böszörménybe el tudjon jutni. De valahogy nem sajnáltam. Vártam volna tőle a burekot, amit ígért, de azt mondta, hogy nincs, mert Szegeden nem találni olyan jót, mint a határ másik oldalán. Én ezt alá is írom, de Árpád már hónapok óta tartozik nekem egy cikkért eggyel. Szóval nehezményeztem. Ennek ellenére jó hangulat alakult ki közöttünk. Én az interneten élek, és vele (is) most találkoztam először IRL. Ismerem már több, mint egy éve, de csak virtuálisan. Úgyhogy azt is a hajdúböszörményi író tábornak köszönhetem, hogy

Kollárt élőben is láthattam. Mit láthattam, hogy Domonkos Istvánról beszélgethettünk, és hogy társelkövetője lehetett a könyvbemutatómnak.

Őszintén szólva az én pályám Debrecenben kezdődött. Első publikációim az Egyetemi Életben jelentek meg, tagja voltam az Alföld Stúdióknak, de az Alföldben soha nem jelentem meg. Valahogy nem kedvezett nekem a szerencse (és Keresztury Tibor). Soha nem sérelmeztem ezt. Elvégre senki nem lehet próféta a saját hazájában. És gyorsan hozzá is teszem, hogy a váltás (2016 január) óta már fogadtak el szöveget tőlem ott is. Valahogy én az Alföldtől egy kicsit félttem. Sokat jártam a szerkesztőségben, szinte minden évben részt vettem az irodalmi napokon, ahol életemben rengeteg fontos emberrel találkozhattam. Például Sziveri Jánossal és Bozsik Péterrel. A vajdasági magyar irodalom iránti érdeklődésem kezdete is az irodalmi napokhoz köthető. Annyira belefeledkeztem ebbe a témába, hogy a vajdaságiak engem mindig onnan valósinak néztek, mert annyi vajdaságit ismertem/ismerek. Kollár Árpád is azt kérdezte Beszédes Istvántól – amint azt Árpád elárulta –, hogy nem vagyok-e AZ. Vajdasági nem vagyok, sajnos, mert akkor most megjelenhetne a kötetem a Forumnál, de szívesen venném, ha valaki gyorsan örökbe fogadna. Bár tiszteletbeli szerb igen. Az úgy történt ugyanis, hogy Filip Davidot látta vendégül a Ex Symposion Budapesten. Sokat kísérgettük Davidot. Egyszer még a kabátomat is feladta – Bozsik szerint ez az jelentette, hogy valamit akart tőlem. De ez sosem derült ki. Mindenesetre a sok kísérgetés és beszélgetés után elnyertem a tiszteletbeli szerb címet. Abban az időben persze nem lehetett tudni, hogy ez jó, vagy sem. Barátkoztam mindenkivel. És ez gyanús volt. Rám fogták, hogy kémnő (Mata Hari) vagyok, de ennek soha nem volt semmi alapja. (Szmájli.)

*kanadában mindenki kanadai
kanadában kanadai évek múlnak
híres a kanadai éhség
a kanadailag fagyasztott kanadai vér
velőscsont máj és vese
a kanadai szárított gyümölcs
kanadában mást sem hall a kanadai
csak azt hogy kanada kanada...*

(Domonkos István)

szarajevoban nem lehetsz sarajevoi

(Kollár Árpád)

Svédországban mindenki svéd

(Szeles Judit)

Ezt nem akartam megírni, de mégis ide kívánkozik. Hiszen vikingek már csak a mesékben vannak, magyar zenészlegények is. Hol volt, vol nem volt, volt egyszer egy Juhász Tibor és egy Szálinger Balázs, akik történetesen együtt léptek fel a hajdúböszörményi író táborban. Azt próbálták nekünk bemésélni, hogy brácsával és gitárral (Fender) akartak fellépni, és a moderátor, Papp Sándor Kodállal készült a felolvasására. Juhász Tibi brácsáját még Lajkó Félix is megdicsérte, és megért 250 ezer forintot, de be volt zárva Szálinger autójába. És Tibor nem tudott hozzájutni, mert Szálinger megharagudott rá. Ugyanis nem hozta el a kék hangolósípot, csak a pirosat. A C pedig ebben a melegben, ugye, lehangelődött a brácsán (amit még Lajkó Félix is megdicsért). Ment az alkudozás, hogy Tibor ötvenezer forintért visszavásárolhatja a hangszerét. De végül annyira összerúgták a port, hogy CSAK verseket olvastak fel, semmi koncert. *Practical joke*. Meg lettem vezetve – egy kicsit. De nagyon élveztem az előadást. (Azóta is jön két kávé árával Tibor és Balázs.) A Fenderről pedig az jut eszembe, hogy amikor (életemben először) az Adriánál nyaraltam, megismerkedtem egy törökkanizsai szerb fiúval, akivel romantikus kapcsolatot (sic!) alakítottam ki. Ő kért meg arra, hogy küldjek neki Fender húrokat Magyarországról. Ennek jó harminc éve már, eltelték a háborúk. Én, mivel attól féltem, hogy a háborúban bedarálták húskonzervnek, megpróbáltam megkeresni az interneten. És szerencsésen meg is találtam. Azóta nagybecsű fül-orr-gégész és hobbizenész, egyszóval minden rendben van vele.

...

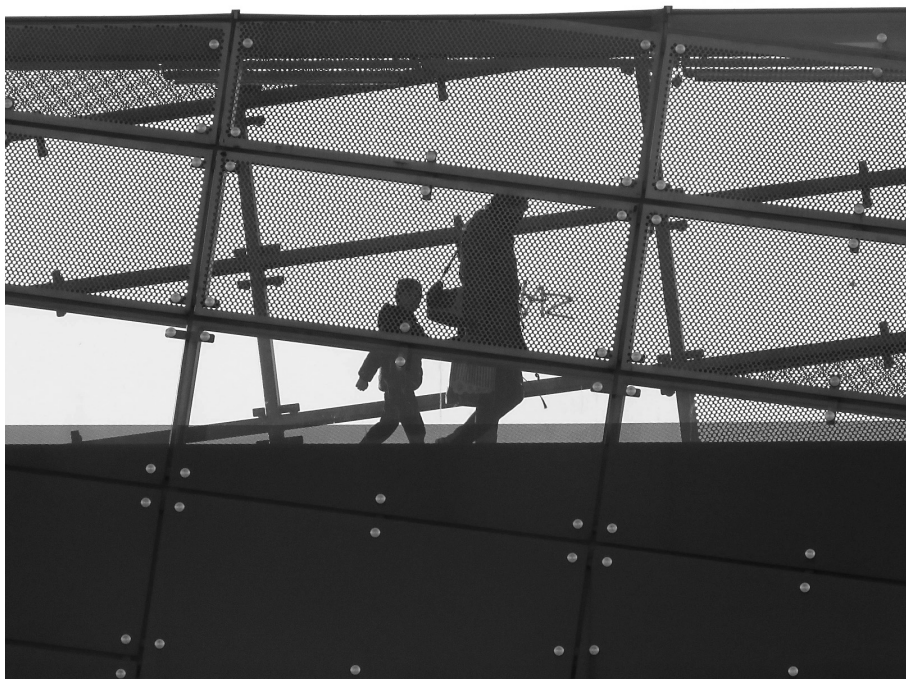
Utolsó este a táborban. Sajnos az étterem nem nyitott ki aznap (péntek), és nem jutottam hozzá a kedvenc búzasörömhöz, mi több, a tábori büfében is kifogyott a Kőbányai. Ezért szárazon csináltam végig a bulit. A kora esti Takács Nikolas-koncertről lemaradtam, ami nem is olyan nagy baj szerintem. De a koncert utáni táncos-énekes műsorról nem. Először csak tisztos távolságból hallgattuk a karaokézó fiatalokat, de Áfra János azt mondta, ha Vörös István felmegy a színpadra a gyerekekkel táncolni, ő is felmegy, és akkor az isten se tarthat vissza engem sem attól, hogy beálljak. És lőn. Vörös elindult a színpad felé, őt Áfra és a párja követte, majd Papp-Für és én. A gyerekek legnagyobb örömére mindannyian elkezdünk ropni. Mit ropni! Vörös tánctudásával lenyűgözött mindenkit. De az sem volt semmi, amikor Áfra hozzáfogott brékelni. A zeneszámok minőségével vitatkozhattam volna, ám megatódtam, amikor a Mamma miát tették fel. Pár órán keresztül hatalmas bulit vágunk le. Hajnali egykor-kettőkor kezdett megfogyatkozni a társaság, bár a beszélgetések tovább folytatódtak. Ezért másnap igen kellemetlenül érintett, hogy fél nyolckor fel kellett kelni a reggelihez.

A műhelycsoportok bemutatkozását és a díjkiosztót sem lehetett kihagyni. Idén szakmai díjban részesültek: Weeber Luca Borbála, Kupi-

hár Rebeka, Sebők György, Gyulai Klára, Kovács Zsófia, Bassola Bera Rozina. Társművészeti díjat kapott Kis-Német Noémi, különdíjat pedig Berta Livia, Kovács Lili és Locker Dávid. Közönségdíjban Tóth Gergő részesült. Végül pedig, de nem utolsó sorban a tábor nagydíját Saáry Lilla tudhatja magáénak. Várjuk a megjelenésüket különböző lapokban!

...

Finito la comedia. Léghkondicionált távolsági busz, odakint legalább 35 fok árnyékban. Szombat. El kell válni a böszörményiektől és egymástól. Egyedül én vagyok a táborosok közül a buszon. Egy nő előttem telefonál, többen a telefonjaikkal babrálnak. Vissza a hétköznapokba. A Hajdúböszörmény–Debrecen távolságot a busz 25 perc alatt teszi meg, ez kevés ahhoz, hogy visszarázódjak. Szomorúan húzom magam után a gurulós kofferomat a forró aszfalton. Debrecen, megint Debrecen. Drága anyukám töltött káposztával és behűtött dinnyével vár. A vendégszeretet és a gondoskodás éppen olyan, mint a táborban. Itthon vagyok otthon. Bár a skandináv hűvös nyaraknál nincsen a világon kellemesebb! Összegeznem kellene. Én csak hálát érzek. Köszönöm Papp-Für Jánosnak és stábjának a lelkiismeretes munkát, és a tábor összes résztvevőjének a színvonalas műsorokat. Elültették a bogarat a fülemben. Van remény: a magyar irodalom jövő generációja már alkot. És ennél nincs jobb érzés.

Delimir Rešicki: Árnyak